

ΕΛΕΝΗ ΔΡΑΦΝΙΔΗ

μικρή

ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μικρή Βαρκελώνη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Δαφνίδα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά

© Ελένη Δαφνίδα, 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Iryna Denysova/123RF,
Luciano Mortula/123RF, dinga/123RF,
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2017, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2163-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2164-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13–15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13–15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

μικρή

ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Η εξολόθρευση της Μπάρομπι, 2005*
Μικρές απιστίες, μεγάλες τιμωρίες, 2008
Συνάντησέ με στις δώδεκα, 2010
Εμμονές και ληγμένες αγάπες, 2011
Σ' αγαπώ, δε μ' αγαπάς, 2012
Η Αλίκη στη χώρα των ψεμάτων, 2013
Μόνα, Μόνα, είσαι εδώ;, 2014
Τη μέρα που έπεσα απ' τα σύννεφα, 2015
Δε σε είδα, δε σε ξέρω, 2016

Ήταν κάποτε ένας εμίρης γεννημένος μέσα σε τόσα πλούτη, που για να τα μετρήσεις θα σου έπαιρνε μια ολόκληρη εποχή. Αν, ας πούμε, ξεκινούσες καλοκαίρι, θα σε έβρισκε το φθινόπωρο σκυφτό ακόμα πάνω από τετράδια να κάνεις προσθέσεις και πολλαπλασιασμούς. Δεν υπήρχε τίποτα που να το ζητήσει και να μην το αποκτήσει, που να το φανταστεί και να μην πραγματοποιηθεί. Ήταν λες και δεν είχε έρθει αυτός στον κόσμο, αλλά ο κόσμος σε αυτόν για να τον υπηρετεί. Ήταν τόση η δύναμή του, που με μία και μόνο του λέξη θα μπορούσε, αν ήθελε, ακόμα και την ημέρα να διατάξει να γίνει νύχτα ή τον ουρανό να αλλάξει θέση με τη γη. Πλην όμως ποτέ δε ζήτησε κάτι τέτοιο, γιατί ούτε με τον ήλιο είχε προηγούμενα ούτε με το χόμα που πατούσε.

Κι ενώ θα πίστευες πως αυτός ο άνθρωπος θα έπαιζε την ευτυχία στα δάχτυλά του με την ίδια ευκολία που ο μικρός Σοπέν επαναλάμβανε στα πλήκτρα τις νότες που άκουγε να παίζει στο πιάνο η μητέρα του Γιουστίνα, ο ίδιος θα σου έλεγε πως... όχι.

Ο εμίρης ήταν δυστυχημένος. Τριάντα κόρες κι ούτε έναν γιο. Τριάντα κόρες που ούτε τα ονόματά τους δεν μπορούσε να συγκρατήσει πια... Τις αγαπούσε τις γυναίκες, δεν είναι πως δεν τις αγαπούσε, αλλά όχι για να τις γεννοβολά. Τριάντα κόρες κι ούτε έναν γιο. Τι δυστυχία.

Τα βράδια στριφογύριζε στο στρώμα άυπνος και απελπισμένος, ενώ σε τέτοιο σημείο τον είχε φέρει η απόγνωσή του, που οι αισθήσεις του θαρρείς πως έπεφταν η μία μετά την άλλη σε λήθαργο. Ακόμα και το φαγητό έμοιαζε να είχε χάσει τη γεύση και τα αρώματά του κι έκανε ό,τι υπήρχε στο πιάτο του να μοιάζει με λάσπη που κάποιοι φτυάρισαν από τα έγκατα της γης.

Ζήλευε τους άντρες που αποκτούσαν γιους. Τους φθονούσε με τέτοιο πάθος, που και μόνο στη σκέψη, οργισμένοι κεραινοί άνοιγαν τον ουρανό στα δύο πάνω από το παλάτι. Κι όταν κάποιος υπαινιχότανε στον εμίρη ότι ίσως έπρεπε να αναθέσει σε κάποιον άλλον άντρα το καθήκον να σπείρει έναν διάδοχο στη θέση του, τότε εκείνος έβαλε να του χώσουν ένα μαχαίρι τόσο βαθιά μέσα στην κοιλιά, που εκείνο βγήκε από την πλάτη. Και ξαναμπήκε. Και ξαναβγήκε. Και ξαναμπήκε. Και ξαναβγήκε. Διότι ο γιος θα γινόταν από αυτόν μέσα στο παλάτι κι οποιοσδήποτε υπαινισσόταν το αντίθετο θα είχε το τέλος που είχε κι ο προηγούμενος, κι ας μετρούσε η φίλια τους σαράντα και βάλε χρόνια. (Ακόμα και οι παιδικοί φίλοι πρέπει να ξέρουν πότε να σιωπούν.)

Σαράντα απεσταλμένοι έφυγαν από το παλάτι, δέκα σε κάθε σημείο του ορίζοντα, με τη διαταγή να αναζητήσουν το μυστικό της απόκτησης ενός γιου και την εντολή να μην επιστρέψουν αν δεν το μάθουν. Κι έτσι το παλάτι μετατράπηκε σε ένα κέντρο διερχομένων από υποτιθέμενους γνώστες της μυστικής συνταγής, οι οποίοι κατέφθαναν από κάθε γωνιά της γης για να πουλήσουν το μυστικό τους στον εμίρη. Και ο εμίρης αγόραζε ευλαβικά τα πάντα...

Αριστερά λαγοπόδαρα που πάρθηκαν από ζώα θανατωμένα στη γέμιση του φεγγαριού, διαβασμένα από αγορομάνες, που βαστώντας τα πάνω του θα έσπερνε αμέσως γιο. Μινωικά φυλακτά κάτω από το στρώμα που αναπαριστούσαν την Ειλείθυια με το φίδι και κέλτικα αγαλματίδια του κερασφόρου φιδιού που αντιπροσώπευαν τον Κερνούνο, θεό της αρρενωπότητας και της γονιμότητας. Αφειψήματα από φύλλα ελληνικής ελιάς, εντριβές από έλαιο πιπεριού και κατόπιν επάλειψη με αλοιφή από γάλα σύκου στα απόκρυφα σημεία. Μία τυφλή Συμυρνια μάγισσα που του διάβαζε ξόρκια πάνω από κεριά και τον έκανε να παραμιλά για ώρες. Ένας ζαρωμένος Αιγύπτιος που τον ορμήνεψε να δίνει στις γυναίκες του να πίνουν γάλα από μητέρες που μόλις γέννησαν γιους, να κάνουν

εντριβές από πολύ λωτού στα γεννητικά τους όργανα και μια προτροπή να γεμίσει το παλάτι με βατράχια, σύμβολα γονιμότητας. Ένας σχιστομάτης Κινέζος που διατεινόταν ότι κατείχε τα απόκρυφα μυστικά της Δυναστείας των Τσινγκ γύρω από την τεκνοποίηση και μπορούσε να καθορίσει το φύλο του παιδιού υπολογίζοντας την ηλικία της γυναίκας και την ημέρα της σύλληψης με βάση το κινέζικο ημερολόγιο, αρχέει ο εμίρης να ακολουθούσε πιστά τις οδηγίες που θα του έδινε. Φάρμακα από την Αμερική που τον έκαναν να ζαλίζεται και να παραπατά...

Λευκή μαγεία, μαύρη μαγεία, κόκκινη μαγεία, γητείες, επικλήσεις, τελετουργίες, γιατροσόφια, φίλτρα μαγικά, αφεψήματα, αλοιφές, φυλακτά, ιεροτελεστίες, η μία χειρότερη από την άλλη, βασανιστήρια πιο σκληρά από όσα μπορεί να αντέξει άνθρωπος και στη μέση ένας εμίρης ωχρός και ταλαιπωρημένος, που τα υπέμενε όλα για έναν γιο...

Ακόμα και η ίδια η σαρκική επαφή μετατράπηκε από απόλαυση σε αγγαρεία, αφού πιο πολύ θύμιζε καταναγκαστικό έργο, γύρω από το οποίο όλα ήταν υπολογισμένα και γίνονταν βάσει εντολών που καθόριζαν τη μέρα, την ώρα, τη στάση, τη διάρκεια, τον τόπο, τη φάση της σελήνης, τη θερμοκρασία του σώματος, μέχρι και τη φορά του ανέμου – μόνο ο νοτιοανατολικός έφερνε γιο. Μόνο που τίποτα δεν έδειχνε να πιάνει στον εμίρη, που οι κόρες του πολλαπλασιάζονταν σαν μυρμηγκία γύρω από χυμένο σάρι...

Ήταν μια μέρα που από τη ζέστη έλιωναν ακόμα και οι πέτρες και χύνονταν στο χώμα σαν σίδερο σε υψικάμνο, όταν ένας γέρος που φαινόταν να έχει ζήσει πάνω από χίλιους πολέμους έφτασε στο παλάτι φέρνοντας κάποια λόγια που αντακλίνεις σε ένα σακί και το άνοιγες την επόμενη μέρα, μέσα θα έβρισκες τη λέξη *ελπίδα*. Υπήρχε, του είπε, μια γυναίκα που έπρεπε πάση θυσία να την αποκτήσει. Ήταν η τελευταία και η μικρότερη από δέκα αδερφές που είχαν αποκτήσει μόνο γιους. Καταγόταν από μια φουρνιά γυναικών που στην κοι-

λιά τους φύτευε μόνο αρσενικός σπόρος. Το επόμενο πρωί την είχε μπροστά του...

Ισχνή και αποστεωμένη, με μύτη που θύμιζε καμπούρα καμήλας και δόντια ατάκτως στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο, σαν σπυριά από καλαμπόκι σε σακούλα. Ο εμίρης που τόσο λάτρευε το ωραίο φύλο έστρεψε με απέχθεια το κεφάλι προς άλλη κατεύθυνση κι αφού σκέφτηκε με απελπισία τρεις φορές τη λέξη γιατί διέταξε να του την ετοιμάσουν για σπορά. Όχι πως τα αρώματα και τα φτιασίδια θα την έκαναν πιο όμορφη. Όσο ωραίο κι αν είναι το πιάτο, πρέπει να το θέλει και ο μάγειρας για να τρώγεται το φαΐ...

Τη δύσκολη ώρα της σποράς, για να τα καταφέρει σαν γεωργός, έβαλε να του χορεύουν χορούς ερωτικούς γυμνές καλλονές πίσω από τούλια, μα αυτό δεν τον βοήθησε καθόλου, αφού ήταν σαν να σου δείχνουν ζουμερούς χουρμάδες και να σε ταΐζουν μουχλιασμένο ψωμί.

Της έριξε μια χούφτα σπόρους με τα μάτια κλειστά, μήτε να τη βλέπει ήθελε, μήτε να τη μυρίζει, ελπίζοντας να πιάσουν με τη μία, διότι τέτοια συμφορά δεύτερη φορά άνθρωπος δεν την αντέχει.

Αναπάντεχα καρπερή αυτή, η λύπηση που ένιωσε η μοίρα για τον εμίρη ή το λαγοπόδαρο που είχε πάντα δεμένο στη μέση –ποιος ξέρει– του έφεραν τα νέα πως ευτυχώς το χωράφι της δε θα χρειαζόταν σπορά δεύτερη κι ο εμίρης ευτυχής μες στη δυστυχία του έκανε υπομονή εννιά μήνες ώσπου να ακούσει το κλάμα εκείνου του μωρού... Αλλά το βλέμμα της μαίας σαν βγήκε από το δωμάτιο με το αίμα φρέσκο ακόμα στα χέρια της του είχε δώσει την απάντηση που δε χρειάστηκε το στόμα της να πει: κόρη.

Ο εμίρης, εξαντλημένος από τις προσπάθειες τόσων ετών και καμπουριασμένος από το βάρος των εβδομήντα πλέον δυγατέρων του, αλλά καμπουριασμένος κυρίως από το ασήκωτο βάρος του ανύπαρκτου γιου, διότι συμβαίνει συχνά η απουσία να είναι βαρύτερη της παρουσίας, ξύπνησε μία μέρα και ήταν

εξήντα χρόνων... Όσο αμείλικτη κι αν ήταν η μοίρα του, άλλο τόσο αμείλικτος ήταν και ο καθρέφτης του: ήταν εξήντα χρόνων και έμοιαζε εκατό.

Ταλαιπωρημένος από φρικτούς εφιάλτες, ταχυκαρδίες που έμοιαζαν λες και δέκα άλογα έτρεχαν μέσα στο στήθος του και από μία έλλειψη διαδόχου που ισοδυναμούσε με ανδρική ανικανότητα, κάθισε στο χαλί, έπιασε το κεφάλι του μέσα στα χέρια και έκλεισε τα μάτια νιώθοντας ότι κουβαλούσε στην πλάτη του ολόκληρη τη γη σαν φορτωμένος υπηρέτης. Κι ήταν πολλά χρόνια υπηρέτης κι ήταν πολύ βαριά η γη. Κι έμεινε σε αυτή τη στάση πέντε ημέρες και πέντε νύχτες, αρνούμενος να βρέξει τα χείλη του έστω και με μία σταγόνα νερό.

Τι κι αν σύσσωμο το παλάτι πάσχιζε να τον συνεφέρει από την αυτοκαταστροφική τρέλα, που τον οδηγούσε πρόσω ολοταχώς στον θάνατο, εκείνος με φωνή που έσβηνε σαν κερί που φτάνει στο τέλος του τους είπε πως όποιος τολμούσε να τον πλησιάσει και να του απευθύνει τον λόγο ξανά θα αποκεφαλιζόταν. Φοβισμένοι όλοι έκαναν στην άκρη, γιατί ήξεραν από πρώτο χέρι πως ο κύριός τους δεν αστειευόταν με την οργή του και πως με ένα και μόνο του νεύμα το κεφάλι τους θα βρισκόταν στη δύση και το υπόλοιπο σώμα στην ανατολή.

Μόνο την έβδομη μέρα της μανίας του, η έβδομη γυναίκα του, στις εφτά το πρωί, παράκουσε την εντολή του και βρέθηκε εφτά βήματα μπροστά από αυτόν. «Ένα θα σου πω και ύστερα αποκεφάλισέ με», είπε με ένα θάρρος που ούτε κι εκείνη δεν ήξερε πού το είχε κρυμμένο, «σου έκανα έναν γιο». Έσκυψε και άφησε μπροστά στα πόδια της έναν μικρό λευκό μπόγο από τον οποίο ξεπερόβαλλαν δύο μικροσκοπικά χεράκια κι ακουγόταν ένα μουρμουρητό που όμοιό του ο εμίρης δεν είχε ακούσει τις προηγούμενες εβδομήντα φορές και που τον έκανε να σурδει στα γόνατα σαν αποτρελαμένος κοντά του και να παραμερίσει την κουβερτούλα στο σημείο της κοιλιάς για να βεβαιωθεί.

«Ευτυχώς τα καταφέραμε», μουρμούρισε στον γιο του πριν καταρρεύσει στο πλάι του βαριά άρρωστος αλλά ευγνώμων.

Έναν μήνα έκαναν οι γιατροί να τον συνεφέρουν και να σταθεί στα πόδια του και όταν ανέκτησε όλες τις δυνάμεις του, ήταν σαν να είχε γεννηθεί ξανά. Το φαγητό απέκτησε γεύση, τα λουλούδια αρώματα, ο ουρανός χρώμα, το βαμβάκι είχε ξαναγίνει απαλό. Γευόταν αχόρταγα τα πάντα, σαν να τα συναντούσε για πρώτη φορά και σαν από θαύμα οι γκριζοί κρόταφοί του είχαν βαφτεί καστανοί, όπως στα νιάτα του. Σαν να είχε ξαναγεννηθεί μαζί με τον γιο του. Έναν γιο τόσο όμορφο, τόσο έξυπνο, τόσο παραχαϊδεμένο και λουσμένο σε τόσο χρυσό, που θα τον ζήλευαν ακόμα και οι πρίγκιπες των πιο περιβόητων παραμυθιών.

Ο εμίρης ήταν αποφασισμένος να του δώσει να γευτεί τα πάντα, να του διδάξει τη γνώση όλου του κόσμου και να του δείξει τη γη από άκρη σε άκρη. Μόλις τον είδε να χορταίνει γάλα από τη μάννα του, τον πήρε στα χέρια του κι ορκίστηκε να μην τον αφήσει ξανά, παρά μόνο όταν θα τους χώριζε ο θάνατος. (Όρκος βαρύς.)

Δέκα χρόνια ευτυχίας έκλεινε ο εμίρης εκείνη τη μέρα που παρακολουθούσε σαν υπνωτισμένος τον γιο του να γεύεται αχόρταγα ένα τσαμπί από μαύρα, ζουμερά, λαχταριστά σταφύλια, σε ένα πλοίο με προορισμό την Αμερική. Κι όταν στην αρχή ο γιος του φάνηκε να ενοχλείται από μια ρώγα σταφύλι που είχε στραβοκαταπιεί, ο εμίρης δεν το πήρε σοβαρά, παρά μόνο τον χτύπησε στην πλάτη μερικές φορές. Ο γιος όμως δεν έδειξε να γίνεται καλύτερα, παρά μόνο έβαλε τα χέρια στον λαιμό και γούρλωσε τα μάτια σαν να έχανε τη θάλασσα κάτω από τα πόδια του. Ο εμίρης ταραγμένος άρπαξε τον γιο του από πίσω και τον πίεσε με ορμή στην κοιλιά, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Οι άντρες της συνοδείας έτρεξαν προς πατέρα και γιο. Έναν πατέρα πελιδνό από τον φόβο, με το χέρι στο στήθος, πεσμένο στο έδαφος από έναν οξύ, διαπεραστικό πόνο στο στέρνο, να θυμάται τον όρκο θανάτου που είχε δώσει κι έναν γιο ξαπλωμένο δίπλα του που σπαρταρούσε στο πάτωμα από άλλη αιτία...

Οι μισοί άντρες της φρουράς έπεσαν πάνω στον πατέρα και οι άλλοι μισοί πάνω στον γιο. Όλοι τους φώναζαν για έναν γιατρό. Ο πατέρας φώναζε «τον γιο μου». Τότε όλοι έτρεξαν προς το παιδί, το άρπαξαν και στην προσπάθειά τους να το κάνουν να φτύσει το σταφύλι λίγο έλειψε να το στείλουν στον άλλο κόσμο από το ξύλο, μέχρι που ένας άγνωστος μέσα από το πλήθος που παρακολουθούσε σαστισμένο αυτή τη διπλή τραγωδία γονάτισε δίπλα στο παιδί, άνοιξε το βαλιτσάκι του, έβγαλε από μέσα κάτι μεταλλικό, το στράβωσε και ζήτησε από τους άντρες να κρατήσουν το παιδί ακίνητο. Εκείνοι που τον πέρασαν για γιατρό έκαναν όπως τους ζήτησε (ωστόσο, γιατρός δεν ήταν) και τον άφησαν να το χώσει βαθιά στο στόμα του παιδιού και να το ξανατραβήξει έξω με μια ρώγα σταφύλι καρφωμένη πάνω σε αυτό.

Ο γιος, ξαπλωμένος στο πάτωμα ακόμα, έβηξε λεπτά ατελείωτα, αλλά ξανάρχισε να βρίσκει το χαμένο χρώμα του παρότι η αναπνοή και η καρδιά του ήταν πιο άτακτες κι από δύο αφηνιασμένα άλογα.

Ο εμίρης, με τον πόνο ακόμα στο στήθος, λες κι ένας ελέφαντας χοροπηδούσε πάνω στο στέρνο του, σύρθηκε αποκαμωμένος στα γόνατα δίπλα στον γιο του με την ίδια τρέλα που είχε συρθεί κοντά του εκείνη την πρώτη φορά που η γυναίκα του τον είχε ακουμπήσει βρέφος στο πάτωμα, «ευτυχώς τα καταφέραμε», του μουρμούρισε για δεύτερη φορά, ενώ πριν καταρρεύσει στο πλάι του βαριά άρρωστος αλλά ευγνώμων, έπιασε στο χέρι το μεταλλικό αντικείμενο που του είχε σώσει τη ζωή και το σήκωσε ψηλά. Μία επιγραφή σε μια γλώσσα άγνωστη σε αυτόν έλαμψε στον ήλιο: Κρεμαστρέλ.

1

*Όσα ξέρει η κρεμάστρα
δεν τα ξέρει ο κόσμος όλος.*

Τι συνέβη εκείνο το βράδυ;» ζήτησε να μάθει με ψυχρό βλέμμα ο αστυνόμος. «Θέλω να ακούσω με κάθε λεπτομέρεια τα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν λεπτό προς λεπτό».

Κατάπια έναν τεράστιο κόμπο τρόμου και σκούπισα μία ρανίδα ιδρώτα που ετοιμαζόταν να κυλήσει προς το φρύδι... Οι μπάτσοι ανέκαθεν μου δημιουργούσαν νευρικήτητα. Όσο καλά κι αν είχα προετοιμάσει αυτό που θα τους έλεγα, τώρα που βρισκόταν μπροστά μου είχα χάσει κάθε αυτοέλεγχο και ήμουν ικανή να ομολογήσω ακόμη και τη δολοφονία του Κένεντι.

«Εκείνο το βράδυ», ξεκίνησα να λέω με τρεμάμενη φωνή, «θυμάμαι ότι έβρεχε πολύ».

«Ναι;» με προέτρεψε να συνεχίσω.

Δοκίμασα να πω μια γουλιά νερό, αλλά άθελά μου πρόδωσα το πόσο έτρεμε το χέρι μου. *Κανένας αθώος δεν τρέμει.* Είμαι σίγουρη ότι θα έκαναν την ίδια σκέψη.

«Έβρεχε καταρρακτωδώς... Όταν ήμουν παιδί, νόμιζα ότι στον ουρανό υπήρχε μία τεράστια ντουσιέρα και ότι κάθε φορά που έβρεχε ήταν επειδή τα ξωτικά του ουρανού έκαναν ντους. Αλλά εκείνο το βράδυ η βροχή ήταν τόσο δυνατή, που έμοιαζε λες και τα ξωτικά έριχναν κουβάδες γεμάτους με νερό για να καθαρίσουν τα τσιμέντα της αυλής τους...»

«Δε νομίζω ότι οι αναφορές στην παιδική σας ηλικία μπο-

ρούν να φανούν χρήσιμες στην υπόθεση που μας απασχολεί. Θα ήθελα να περιοριστούμε στα γεγονότα εκείνης της βραδιάς», με διέκοψε.

Οι μπάτσοι στα αστυνομικά μυθιστορήματα είναι πιο ρομαντικοί... Οι λογοτεχνικοί ντετέκτιβ εκτιμούν πάντοτε την καλή περιγραφή μίας βροχερής νύχτας και επικροτούν την κορύφωση που φέρνει στο σασπένς μία γενναία δόση κατακλυσμού. Οι πραγματικοί μπάτσοι, ειδικά αυτοί που είχα μπροστά μου σήμερα, υστερούσαν σε πάθος. Κι αυτό όχι μόνο με έβγαζε εκτός σχεδίου, αλλά θύμιζε συνουσία χωρίς προκαταρκτικά ή έναν άνθρωπο που έπεφτε με τα μούτρα στο φαγητό πριν καν το μυρίσει. Τι κρίμα. Οποία σπατάλη φαντασίας...

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά και υποκρίθηκα ότι θα πήγαινα με τα νερά τους. Στην πραγματικότητα θα προχωρούσα βάσει του δικού μου σεναρίου.

«Αστραπές, μανιασμένος αέρας, νόμιζες ότι θα κατέρρεε ο κόσμος. Οι βροντές ακούγονταν σαν εκρήξεις σε εμπόλεμη ζώνη και ο νοτιάς ήταν σαν να πάσχιζε να γκρεμίσει την πόλη. Όλα έδειχναν ότι αυτή η βροχή δε θα σταματούσε ποτέ μέχρι να...»

«Τώρα εγώ πρέπει να τα σημειώνω όλα αυτά;» εξεμάνη ο μπάτσος με το σημειωματάριο.

Μαζεύτηκα φοβισμένη.

«Αρκετά με τη βροχή!» διέταξε ο πρώτος και με κάρφωσε με το εκνευρισμένο βλέμμα του.

Ήθελαν πράγματι τη συνουσία χωρίς τα προκαταρκτικά. Ήθελαν να πέσουν με τα μούτρα στο φαί χωρίς να το μυρίσουν.

Και κατά κάποιον τρόπο δεν μπορούσα να τους αδικήσω. Για πόσο ακόμα θα μπορούσα να υπεκφεύγω... Είχαν έρθει για μία δολοφονία κι εγώ τους έλεγα το δελτίο καιρού.

2

*Αγάπα τον πλησίον σου
όπως αγαπάς την κρεμάστρα σου.*

Είμαι η κάτοικος της οδού Αγησιλάου Καραπέτρου 15. Η τρελή της Κρεμαστρέλ, όπως συνηθίζω να αποκαλώ τον εαυτό μου τα τελευταία επτά χρόνια. Ένας μοναχικός, σαλεμένος λύκος. Ένας αυτοεξόριστος και αποτρελαμένος Δράκουλας.

Τρομάζω στον παραμικρό θόρυβο, παθαίνω κρίσεις πανικού και μόνο στην ιδέα ότι πρέπει να εγκαταλείψω τον πύργο μου και ζω τη ζωή μέσα από τις ζωές των άλλων. Μία φυλακισμένη που η ψυχή της φτάνει ως τα πέρατα του κόσμου, αλλά η ματιά της ως εκεί που της επιτρέπουν τα κιάλια...

Αν θα έπρεπε να ξεκινήσω με μία πρακτική συμβουλή, αυτή θα ήταν μία προτροπή κατά την οποία αν είστε τόσο αχρείοι ώστε να απατάτε το ταίρι σας μέσα στο ίδιο σας το σπίτι, να έχετε τουλάχιστον την προνοητικότητα να το κάνετε με τις κουρτίνες κλειστές. Θα συνεχίσετε βέβαια να είστε αχρείοι, αλλά προνοητικοί αχρείοι, κάτι που όσο και να πεις επιφέρει μία σχετική βελτίωση στην όχι και τόσο λαμπερή προσωπικότητά σας.

Έφερα τα κιάλια πιο κοντά στα μάτια. Πώς τολμούσε; Ο ελεεινός.

Ούτε πέντε μήνες δεν είχαν περάσει από τον γάμο. Πίσω από το ίδιο παράθυρο τον είχα δει να καταφθάνει μετά το γαμήλιο

γλέντι στο σπίτι με τη γυναίκα του τα ξημερώματα. Τη σήκωσε στα χέρια, όπως στις ταινίες. Και ύστερα της τα φόρεσε κανονικά. Όπως στις ταινίες.

Εκείνος φορούσε ένα γκρι κοστούμι κι εκείνη ένα απαίσιο νυφικό από παλιομοδίτικη δαντέλα, που θύμιζε τα καλύμματα που βάζεις πάνω στο ρολό της τουαλέτας αν σε λένε Κανέλα, είσαι πενήντα οχτώ χρόνων ανύπαντρη, και κάνεις μαθήματα χειροτεχνίας. Αλλά αυτός δεν ήταν λόγος να την απατήσει. Έτσι κι αλλιώς, η τιμωρία της θα ερχόταν λίγα χρόνια αργότερα, όταν θα έβλεπε τις φωτογραφίες του γάμου και θα αναρωτιόταν με ποια λογική είχε φορέσει εκείνο το κρεμ εξάμβλωμα.

Με τα ίδια μάτια (κιάλια) τον παρακολουθούσα και τώρα σε ζωντανή μετάδοση να μπαινοβγαίνει στο ερωτικό σπήλαιο της ερωμένης του πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, δίπλα στη φρουτιέρα με τις μπανάνες (σαν χιμπατζήδες), εκτελώντας μία στάση που πρόδιδε την επισταμένη μελέτη τουλάχιστον δύο εγχειριδίων Κάμα Σούτρα.

«Για να δω», είπε η Ανδρονίκη και άρπαξε τα κιάλια μέσα από τα χέρια μου, «α... πώς το κάνουν αυτό χωρίς να μουδιάζουν τα πόδια της; Εγώ όταν λυγίζω το πόδι έτσι, μυρμηγκιάζουν τα δάχτυλά μου. Βέβαια εγώ ακόμα και στο ιεραποστολικό παθαίνω λουμπάγκο. Αυτή να δεις κάνει γιόγκα. Είναι φως φανάρι».

Έτριξε ένα πατατάκι στο στόμα χωρίς να τραβήξει ούτε λεπτό το βλέμμα της από το θέαμα.

«Πρέπει να ξεκινήσω γιόγκα», δήλωσε μασουλώντας.

Διέσχισα το σαλόνι καμιά δεκαριά φορές σε βαθιά περιουλογή, τρώγοντας μία σοκολάτα με ολόκληρα φουντούκια και σταφίδες.

Έπρεπε ή δεν έπρεπε να γίνει ο αγγελιαφόρος των κακών ειδήσεων στη γυναίκα του;

«Άλμα, πρέπει να το δεις αυτό! Τέτοια διαολεμένη ευλυγισία στην ερωτική πράξη είχα να δω από εκείνο το ντοκιμαντέρ στο Animal planet για το πώς ζευγαρώνει ένα είδος κόκκινου φιδιού στον Καναδά».

Πήρα τα κιάλια.

«Πράγματι...» αποφάνθηκα.

«Εσύ θα μπορούσες να αγγίξεις το πόδι σου πάνω στον ίδιο σου τον σβέρο;»

«Εγώ μετά βίας μπορώ να αγγίξω με το χέρι μου τον σβέρο».

«Είμαστε εντελώς αγύμναστες, Άλμα. Ενώ αυτή... Κοίτα σώμα, κοίτα πόδια, ούτε ίχνος λίπους...»

Της παραχώρησα τα κιάλια και έφαξα παρηγοριά στο ντουλαπάκι με τα γλυκά. Είναι εκπληκτικό το πόσες σοκολάτες μπορώ να φάω προκειμένου να μη σκέφτομαι ότι έχω κυτταρίτιδα.

Η απατημένη σύζυγος μάζεψε ταμπογαλάκια της και τον εγκατέλειψε. Μαζί με αυτόν εγκατέλειψε κι εμένα. Θα μου έλειπε η παρουσία της. Είχα συνηθίσει να ζω με αυτή τη γυναίκα, ασχέτως που η μοναδική φορά που μιλήσαμε ήταν όταν της τηλεφώνησα στην τράπεζα όπου εργαζόταν και χωρίς καν να συστηθώ της είπα ότι την ίδια στιγμή που μιλούσαμε υπήρχε μία γυναίκα στο σπίτι της που έκανε ενόργανη πάνω στη δοκό ισορροπίας του άντρα της και πως αν βιαζόταν λίγο, θα προλάβαινε να την πετύχει εκεί ώστε να της απονεμίει το χρυσό.

Αν ένιωθα άσχημα που ένα ζευγάρι χώρισε εξαιτίας μου; Όχι. Στο κάτω κάτω τη γλίτωσα από έναν χιμπατζή, από μία ανούσια σχέση και από πλήθος σεξουαλικά μεταδιδόμενων νοσημάτων.

Αμαρτία, θα μου πείτε τώρα οι θρησκόληπτοι κι εγώ θα σας απαντήσω ότι καλός ο Παράδεισος, αλλά στην Κόλαση έχει καλύτερα καλοριφέρ.

Θα τη θυμόμουν πάντα ως ένα γλυκό πλάσμα που μιλούσε στα λουλούδια της, τραγουδούσε όταν μαγεύε και σιδέρωνε με λατρεία τα πουκάμισα του αχρείου που έκανε το λάθος να παντρευτεί. Της άξιζε κάτι καλύτερο κι εγώ απλώς την έστειλα να το βρει.

Την τελευταία φορά που την είδα στεκόταν με δώδεκα βαλίτσες στο πεζοδρόμιο και είχε, θυμάμαι, φιλόβροχο. Τυλιγμένη σε

ένα κόκκινο παλτό, κουμπωμένο μέχρι το σαγόνι, στεκόταν αγέρωχη κρατώντας μία γλάστρα με μπιγκόνια παραμάσχαλα. Αν ήταν σκινη από ταινία, αυτή θα ήταν η πρώτη και όχι η τελευταία και θα είχε ως σάουντρακ κάτι μελαγχολικό αλλά και αισιόδοξο συνάμα. Ο Κοέν θα μπορούσε να είχε γράψει ένα τραγούδι για το πόσο ταίριαζε η βροχή, οι μπιγκόνιες και τα κόκκινα παλτά στα καινούργια ξεκινήματα. Η ταινία θα ονομαζόταν *Η ατάραχη*.

Ατάραχη μέχρι που έκανε κι αυτός την εμφάνισή του στο πεζοδρόμιο. Όχι για να τη μεταπείσει. Δεν ήταν από αυτούς. Το ύφος του ομολογούσε ότι είχε κατέβει για να τη ρωτήσει κάτι υπερβολικά πεζό, κάτι που θα ταίριαζε με την ποταπή προσωπικότητά του, αν, ας πούμε, είχε βάλει από λάθος μέσα στις βαλίτσες της το σφυροκατσάβιδο με τις τέσσερις μύτες, επειδή ήταν δικό του. Κάπως έτσι το φαντάστηκε.

Εκείνη άφησε με προσοχή την μπιγκόνια στο πεζοδρόμιο και του εκσφενδόνισε πέτρες και κάτι τενεκεδάκια που άρπαξε από τον κάδο με τα σκουπίδια. Εν συνεχεία μου φάνηκε ότι προσπάθησε να ξηλώσει τον προφυλακτήρα από το αυτοκίνητό του για να του τον φορέσει, υποθέτω, κολάρο, αλλά δεν τα κατάφερε. Κατόπιν έβγαλε κάτι μακρουλό και κόκκινο από την τσάντα της και του το πέταξε στα μούτρα, αλλά αστόχησε και πάλι. Λίγο καιρό αργότερα θα μάθαινα από μία τηλεοπτική διαφήμιση ότι αυτή ήταν μία λακ για ισχυρό κράτημα – εγώ στη θέση της θα τον ψέκαζα. Στα μάτια.

Εκείνος, που όλη αυτή την ώρα κάλυπτε το πρόσωπο με τους αγκώνες του, οπισθοχώρησε ατάκτως. Μάλλον έπρεπε να ξεχάσει για πάντα εκείνο το σφυροκατσάβιδο με τις τέσσερις μύτες.

Η γυναίκα με το κόκκινο παλτό ανασυντάχθηκε, έστρωσε τα μαλλιά της, σήκωσε την μπιγκόνια από το πεζοδρόμιο και ξαναπήρε την αρχική στάση της. Ατάραχη ξανά. Η μπιγκόνια είχε μείνει άθικτη. Ευτυχώς.

Μία βδομάδα αργότερα το σπίτι εγκαταλείφθηκε κι από τον άπιστο. Τι να το έκανε μόνος του ένας χιμπατζής ολόκληρο ρετιρέ; Σκέφτηκα ότι θα πήγε να ζήσει πάνω σε ένα δέντρο.

Στη γυάλινη είσοδο της απέναντι πολυκατοικίας τοποθετήθηκε ένα κόκκινο αυτοκόλλητο «Ενοικιάζεται» και ο δείκτης ψυχαγωγίας μου έπεσε κατακόρυφα. Τώρα μου είχε μείνει το ηλικιωμένο ζευγάρι του πρώτου που κρατούσε την εγγονή του –εκείνη έπλεκε βελονάκι είκοσι τρεις ώρες το εικοσιτετράωρο κι εκείνος κυκλοφορούσε όλες τις εποχές με το σώβρακο– και η φοιτήτρια του δευτέρου με ζωή πιο πληκτική κι από σάπιο φρούτο που έπεσε στο έδαφος. Περνούσε όλες τις ώρες της μπροστά στον υπολογιστή, έβγαινε από το σπίτι μόνο για να πάει στη σχολή, ντυνόταν σαν δόκιμη μοναχή και το πιο συνταρακτικό που έκανε ήταν να τρώει πατατάκια βουτηγμένα σε κάτι που έμοιαζε με μπεσαμέλ μπροστά στην τηλεόραση. Αρσενικό είχε να πατήσει στο σπίτι της από το πρώτο έτος. Αυτή ήταν τώρα στο μεταπτυχιακό. Εγώ κι αυτή η φοιτήτρια είχαμε κοινό παρονομαστή τη μιζέρια. Σπανίως έστρεφα τα κιάλια μου στο παράθυρό της. Ήταν σαν να παρακολουθούσα τον εαυτό μου, τόσο ανατριχιαστικό.

«Ξενοίκιασε ο απέναντι. Τον είδα να φεύγει με δύο βαλίτσες. Στην είσοδο έβαλαν *ενοικιάζεται*», είπα στην Ανδρονίκη που ρέμβαζε τη θεά χαμένη στις σκέψεις της.

«Ευχαριστώ που με έφερες στη Βενετία. Το είχα ανάγκη», απάντησε σαν να μην άκουσε τι της είχα πει.

«Δεν είναι όμορφα;»

«Είναι μαγευτικά. Δε θέλω να βγω ποτέ απ' αυτή τη γόνδολα».

Γέμισα τα ποτήρια μας με σαμπάνια που είχα φέρει μαζί μου.

«Με κακομαθαίνεις», είπε καθώς τσουγκρίζαμε.

Χαμογέλασα και αφέθηκα στη μαγεία του δειλινού, που έκανε τη βασίλισσα της Αδριατικής να μοιάζει λουσμένη στο χρυσό και στο πορτοκαλί.

«Πρέπει να επιστρέψω στον Αλέξη. Τον άφησα πολλές ώρες μόνο του. Ποιος ξέρει τι θα κάνει τώρα», θυμήθηκε ξαφνικά τον γιο της, «δεν πρέπει να έχεις και πολλή εμπιστοσύνη στα αγόρια αυτής της ηλικίας».

«Μην ανησυχείς. Σε πέντε λεπτά θα έχουμε φτάσει».

«Και κάτι τελευταίο, Άλμα».

«Ναι;»

«Πιστεύεις ότι η μύτη μου μοιάζει με γόνδολα;»

«Όχι. Η γόνδολα έχει κλίση προς τα πάνω. Σαν τσαρούχι».

«Δεν εννοώ σε σχήμα. Εννοώ σε μέγεθος. Μοιάζει η μύτη μου με μία γόνδολα στο μέγεθος;»

«Όχι. Είναι μικρότερη».

«Η γόνδολα;»

«Η μύτη σου».

«Μήπως μοιάζει με το κουπί;»

«Ναι, είναι ίσια σαν κουπί».

«Εννοώ σε μέγεθος».

«Όχι. Είναι μικρότερη».

«Είναι ίσα με το μισό κουπί;»

«Όχι. Είναι μικρότερη».

Το σκέφτηκε. Ήλπιζε να μη με ρωτήσει αν είναι ίση με το ένα τρίτο του κουπιού επειδή είναι ακριβώς τόση και δε μου αρέσει να λέω ψέματα στους φίλους μου.

Η μύτη της ήταν τόσο μακριά και πλατιά, που θα μπορούσες να ακουμπήσεις πάνω το ποτό σου. Εντάξει, είμαι υπερβολική, ένα κανονικό ποτήρι όχι, αλλά ένα σφηνοπότηρο σίγουρα. Όχι ότι θα δοκίμαζε ποτέ κανείς κάτι τέτοιο. Μόνο ο γιος της όταν ήταν πιο μικρός είχε προσπαθήσει να κρεμάσει πάνω το μπουφάν του. Και τα κατάφερε.

«Αυτή η μύτη είναι ένα εμπόδιο που πάντοτε με κρατούσε πίσω».

«Ανοησίες. Η Μπάρμπαρα Στρείζαντ έκανε ολόκληρη καριέρα με μεγάλη μύτη. Και ο Ζεράρ Ντεπαρτιέ».

«Δεν είμαι σταρ του κινηματογράφου», μονολόγησε, «ή θα έπρεπε να είχα μικρότερη μύτη ή θα έπρεπε να είχα και λίγο ταλέντο να τη συνοδεύει. Δεν ξηγήθηκε σωστά η φύση στην περιπτώσή μου».

Η Ανδρονίκη πίστευε ότι η μεγάλη μύτη της ήταν η πηγή της

δυστυχίας της. Εγώ πίστευα ότι πηγή της δυστυχίας της ήταν η ιδέα που είχε η ίδια για τη μύτη της.

Στο μέγεθος της μύτης της έριχνε το φταιξιμο ακόμα και για το διαζύγιό της. Ένα διαζύγιο που δεν κατάφερε να χωνέψει ποτέ, που την έκανε να χάσει κάθε πίστη στον έρωτα. Η Ανδρονίκη δεν αποζητούσε την προσοχή από το άλλο φύλο κι έτσι δεν έκανε καμία προσπάθεια να γνωρίσει κάποιον άντρα. Αλλά από την πλευρά τους ούτε και οι άντρες την πλησίαζαν – ιστοπαλία. Πώς να την πλησιάσουν εξάλλου που είχε τοποθετήσει την καρδιά της πίσω από κάτι κάγκελα που έλεγαν: *Προσοχή: Ο σκύλος δαγκώνει.*

Κατεβήκαμε από τη γόνδολα ήρεμες και ξεκούραστες. Προχωρήσαμε μερικά βήματα, άνοιξα την πόρτα και κατέβασα τον διακόπτη.

«Να ξαναπάμε», είπε όταν φτάσαμε στην εξώπορτα.

«Όποτε θες», απάντησα και κατευθύνθηκα στο εργαστήρι μου για να συνεχίσω την κατασκευή μου, ο Δον Κιχώτης καβάλα στον Ροσινάντε, κατασκευασμένος από αυγά.

Δούλευα για ώρες. Το έργο μου ήταν μοναδικής ομορφιάς και πρωτοτυπίας. Είχε φυσικό μέγεθος, ενώ για την κατασκευή του είχα χρησιμοποιήσει συνολικά τριακόσια αυγά –στρουθοκαμήλου, κότας και ορτυκιού–, τα οποία κόλλησα μεταξύ τους και κατόπιν τα έβαψα σε μεταλλικές αποχρώσεις. Κάποιος ο οποίος θα το έβλεπε για πρώτη φορά δε θα μπορούσε να καταλάβει καν ότι αυτό το έργο ήταν κατασκευασμένο από αυγά. Κι ούτε θα μπορούσε ποτέ να το φανταστεί.

Είχε ξεκινήσει να χαράζει κι εγώ είχα όρεξη για κάτι γλυκό. Στο ψυγείο βρήκα ένα εκλέρ με γέμιση σοκολάτα. Μία από τις μεγαλύτερες απολαύσεις της ζωής είναι να βρίσκεις μέσα στο ψυγείο αυτό που θες την ώρα που το θες.

Του έριξα μία τεράστια δαγκωνιά και περπάτησα μέχρι το μεγάλο παράθυρο του σαλονιού. Κοίταξα απέναντι. Το *ενοικιάζεται* ήταν ακόμα εκεί. Στον δρόμο δεν υπήρχε ψυχή. Ή μάλλον υπήρχε μία ψυχή. Η ψυχή που με βασιάνιζε τους τελευταίους μή-

νες. Εκείνος ο αδέσποτος σκύλος που για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο έβρισκε χαρά στο να σηκώνεται στα δύο πόδια και να προσπαθεί να δει μέσα από το τζάμι τι υπήρχε μέσα στο αυτοκίνητό μου, με αποτέλεσμα να δημιουργεί κάθετες σειρές από γδαρσίματα στις πόρτες. Έμοιαζε έτοιμος να το ξανακάνει.

Τόσος ήταν ο θυμός μου, που χωρίς να το καταλάβω του πέταξα το εκλέρ που είχε μείνει στο χέρι μου. Μόλις συνειδητοποίησα τι έκανα, τον μίσησα λιγάκι παραπάνω.

Δεν είχα εχθρούς. Έπρεπε να επινοήσω έναν. Κι αυτό το σκυλί ήταν ο εχθρός μου. Δε νοείται ζωή χωρίς εχθρούς. Δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς εχθρούς. Ένωθα πως αν δεν είχα έναν, δε θα υπήρχα και δε θα ήμουν άνθρωπος. (Το μυαλό είναι μία μηχανή παραγωγής αδιεξόδων. Τη θεωρία αυτή θα συναντήσουμε και στη συνέχεια.)

Κοιμήθηκα ελάχιστα. Ο ενθουσιασμός ότι είχα τελειώσει τον Δον Κιχώτη από αυγά και ότι το απόγευμα θα περνούσε η ατζέντισσά μου για να δει αυτό το αριστούργημα από κοντά με έκανε να θέλω να ξεμπερδεύω όσο το δυνατόν γρηγορότερα από αυτές τις νεκρές ώρες που μεσολαβούσαν μέχρι την επίσκεψή της. Θα ξετρελαινόταν με αυτό το έργο, δεν είχα καμία αμφιβολία.

Γέμισα ένα φλιτζάνι με καυτό καφέ και στάθηκα στο πλαϊνό παράθυρο του σαλονιού για να τον απολαύσω. Από εκεί είχα θέα τον καταπράσινο κήπο της κυρίας Βικεντίας, κάτι που με έκανε να αισθάνομαι ότι κατά κάποιο τρόπο έπαιρνα τον καφέ σε έναν δικό μου κήπο. Η παλιά μονοκατοικία που ήταν χτισμένη ανάμεσα στην Κρεμαστρέλ και σε μια πολυκατοικία με γκρι τοίχο είχε έναν κήπο πνιγμένο στα δέντρα, κάτι που έκανε το σπίτι της να μοιάζει με ένα λεπτεπίλεπτο φρέσκο μαρουλόφυλλο, συμπεριεσμένο σε δύο τεράστιες φέτες γαλλικής μπαγκέτας. Η ιδιοκτήριά του, που πλησίαζε τον έναν αιώνα ζωής παρά κάτι χρόνια, είχε κόντρα στις χαμηλές θερμοκρασίες όλα τα παράθυρα ανοιχτά, μετατρέποντας το σπίτι της σε ψυγείο, αφού πίστευε

ότι χρωστούσε την ευεξία και τη μακροζωία της στον καλό και συνεχή αερισμό του σπιτιού, κάτι που με μαθηματική ακρίβεια σήμαινε ότι εγώ θα πέθαινα ζεστή αλλά πολύ πολύ νέα. Άνοιξα ωστόσο και το δικό μου παράθυρο που μου πρόσφερε άπλετη θέα μέσα στο δικό της σαλόνι για να διευκολύνω την ανταλλαγή μίας καλημέρας. Ένας παγωμένος αέρας έκανε το δέρμα στα μάγουλά μου να τραβηχτεί απότομα προς τα αυτιά.

«Καλημέρα, κυρία Βικεντία», φώναξα για να με ακούσει.

«Πώς και τόσο πρωινή;» αναρωτήθηκε.

«Έχω δουλειές σήμερα. Πώς είστε;»

«Χάλια».

«Αισθάνεστε άρρωστη;»

«Καθόλου άρρωστη. Έχω να αρρωστήσω από το '92. Με τη νύφη μου τα έχω. Εκείνο το φίδι. Και τον γιο της. Αυτόν τον αγάριστο τον εγγονό μου, που θέλουν να με ξεποστεΐλουν για να κληρονομήσουν το διατηρητέο», περπάτησε αργά προς το τραπέζι, πήρε στα χέρια ένα κόκκινο ημερολόγιο και το έσφιξε στο στέρνο της, «αλλά δε θα τους κάνω τη χάρη. Προτιμώ να κάθομαι εδώ και να το κοιτάζω στη φωτογραφία παρά να τους το δώσω να το ξοδέψουν σε λούσα. Μόνο πάνω από το πτώμα μου. Μπορεί να έφαγαν τον γιο μου μπαμπέσικα, αλλά φταίει που ήταν αγαθός. Εμένα δε θα με ξεφορτωθούν τόσο εύκολα».

Υποψιάστηκα ότι αυτή ήταν η στιγμή που θα μου έλεγε ότι η νύφη της προσπάθησε να τη σκοτώσει πολλές φορές στο παρελθόν.

«Η νύφη μου θα έκανε τα πάντα για να με δει στην κάσα. Και το προσπάθησε φιλότιμα... αλλά δεν τα κατάφερε».

Τώρα θα μου έλεγε για εκείνη τη φορά που την έσπρωξε και την έριξε από τις σκάλες.

«Ακόμα και από τις σκάλες με έριξε».

Αλλά τη γλίτωσε με ένα σπασμένο χέρι.

«Αλλά τη γλίτωσα με ένα σπασμένο χέρι. Και είχε το θράσος να πει ότι ζαλίστηκα και ότι έπεσα μόνη μου. Ότι παραπάτησα!»

Τώρα θα έλεγε την ιστορία με το αυτοκίνητο.

«Και την άλλη φορά που προσπάθησε να με κάνει χαλκομα-
νία με το αυτοκίνητο; Αυτό πού το βάζεις; Έκανε όπισθεν πά-
νω μου».

Και δικαιολογήθηκε ότι δεν την είχε δει. Λες και ήταν φά-
ντασμα. Ή αόρατη.

«Και καλά δε με είδε. Λες και είμαι κανένα φάντασμα. Κα-
μιά αόρατη!»

Τώρα θα αναστέναζε. Δύο φορές.

«Αχ! Αχ!»

Είχα ακούσει αυτά τα περιστατικά χιλιάδες φορές. Δεν ξέ-
ρω τι λένε οι ειδικοί ότι έρχεται μαζί με το γήρας, αλλά από την
εμπειρία που έχω με την κυρία Βικεντία μπορώ με βεβαιότητα
να πω ότι μαζί με το γήρας έρχεται και η επανάληψη.

«Πήρε τηλέφωνο πάλι σήμερα. Για να μάθει τάχα για την κα-
λή υγεία μου. Αν νομίζει ότι θα με ξεφορτωθεί τόσο εύκολα, ας
το ξανασκεφτεί. Έχω γερή κράση εγώ. Είμαι εβδομήντα και αι-
σθάνομαι τριάντα».

Δεν ξέρω γιατί λέει ότι είναι εβδομήντα. Το σωστό θα ήταν
να λέει *κάποτε ήμουν εβδομήντα*.

«Δε θα με ξεφορτωθούν έτσι εύκολα εμένα. Γριά γυναίκα και
μπορώ ακόμα να κάνω πουσάπς. Να, δεξ αν δε με πιστεύεις»,
είπε και ξεκίνησε να λυγίζει αργά τα γόνατα προς το πάτωμα.

«Όχι», προσπάθησα να την αποτρέψω έντρομη, «όχι, κυρία
Βικεντία, σας πιστεύω», φώναξα πανικοβλημένη, αλλά εκείνη
που ήταν αποφασισμένη να μου δώσει τεκμήρια της ισχυρής κρά-
σης της είχε κιόλας ξαπλώσει μπρούμυτα στο πάτωμα. «Κυρία
Βικεντία, δεν είναι ανάγκη. Σηκωθείτε, σας παρακαλώ».

«Α... α...» βόγκηξε από την υπερπροσπάθεια και τα γηρα-
τειά, αλλά δεν το έβαλε κάτω, «δεξ, μη φεύγεις», συνέχισε αγκο-
μαχώντας από την πάλη να καταφέρει να ανασηκώσει το σώμα
έστω και μισό χιλιοστό από το πάτωμα.

Ποιος της είχε πει ότι ήθελα να δω τον θάνατό της σε ζωντα-
νή μετάδοση; Ήταν σαν να μου ζητούσαν να παρακολουθήσω
ζωντανά τον εκτροχιασμό ενός τρένου.

«Α... α...» είπε στρέφοντας το κεφάλι προς το μέρος μου. «Ένα», συνέχισε αφήνοντας το κεφάλι της να πέσει με το μάγουλο στο πάτωμα, «να κάνω κι άλλο; Θες να κάνω και δεύτερο;»

«Όχι, όχι! Ένα είναι αρκετό», προσπάθησα να τη σώσω όσο ήταν ακόμα ζωντανή. Αυτή η γυναίκα είχε επιβιώσει από τόσες κακουχίες, πολέμους, πείνα, Κατοχή, δολοφονικές επιθέσεις και σε καμία περίπτωση δεν της άξιζε να πεθάνει από γυμναστική. (Εδώ που τα λέμε, σε κανέναν δεν αξίζει να πεθάνει από γυμναστική.)

«Το είδες;»

«Το είδα!»

«Δες κι αυτό», είπε απελευθερώνοντας ένα μουγκρητό και έστρεψε το κεφάλι από την άλλη, «δύο!»

Στην πραγματικότητα το μόνο που έκανε ήταν να ξαπλώσει κάτω και να γυρνάει το κεφάλι δεξιά αριστερά. Αυτό δε λέγεται πουςάπς, αλλά ύπνος. Θα της το έλεγα, αλλά οι ηλικιωμένοι είναι σαν παιδιά, που δεν πρέπει να τους φέρνεις και πολλές αντιρρήσεις.

«Μπράβο! Έχετε κάνει δύο! Ωρα να σηκωθείτε από το πάτωμα», κόντευε να μου πέσει και η μύτη από το κρού, ήθελα να κλείσω το παράθυρο.

Καμία ανταπόκριση.

«Κυρία Βικεντία;» φώναξα πανικοβλημένη. «Κυρία Βικεντία, είστε καλά;»

Πάει, αυτό ήταν, πέθανε. Ήθελε δεν ήθελε, τους το άφησε το διατηρητέο.

«Κυρία Βικεντία;»

«Ναι... καλά είμαι», απάντησε ξειψυχισμένη, «λέω να ξαπλώσω για λίγο έτσι».

«Στο πάτωμα;»

«Ναι. Ισιώνουν τα κόκαλα».

Μάλλον δεν μπορούσε να σηκωθεί. Την ήξερα καλά αυτή τη δικαιολογία. Την ίδια έλεγα κι εγώ μετά από έντε κοιλιακούς.

«Είστε σίγουρη;»

«Ναι σου λέω», απάντησε κοφτά και έστρεψε το κεφάλι της προς το μέρος μου, «τρία πουσάπς», είπε και ξανάριξε το μάγουλο στο πάτωμα.

Πού έμπλεξα πρωινιάτικα.

«Κυρία Βικεντία, μην κάνετε άλλα. Τρία πουσάπς είναι αρκετά για σήμερα».

«Μην ανησυχείς. Άντε, γεια σου τώρα. Πήγαινε να κάνεις τις δουλειές σου», απάντησε σηκώνοντας το χέρι προς τα πάνω, κλοντάς μου νόημα να φύγω.

Αυτό λογικά το μέτρησε για ραχιαίο.

«Είστε σίγουρη;»

«Ναι σου λέω. Εγώ θα κάτσω έτσι να ξαποστάσω λίγο».

«Εντάξει», φώναξα, «καλή συνέχεια».

Ξανασήκωσε το χέρι προς το μέρος μου. Δύο ραχιαίοι.

Έκλεισα το παράθυρο και τράβηξα την κουρτίνα, αλλά έμεινα εκεί μέχρι να βεβαιωθώ ότι θα ξαναστεκόταν στα πόδια της. Σε είκοσι λεπτά και με τη βοήθεια μερικών επίπλων πάνω στα οποία στηρίχθηκε κατάφερε να ξανασηκωθεί.

Η Έρικα Ζεν κατέφθασε πρώτη στο σπίτι με το καπέλο, το φουλάρι, τα γάντια, το χοντρό παλτό, την απαστράπτουσα τσάντα και τις ασορτί πανάκριβες γόβες της, αγορασμένες πάντα από κάποιον σπουδαίο οίκο μόδας. Η Έρικα Ζεν ήταν σαν να είχε ξεπηδήσει από κάποια ταινία και έπειτα, αφού έτρεξε με όλη της τη δύναμη, κατάφερε να ξεφύγει από τα χέρια του σκηνοθέτη και έζησε για πάντα μέσα στον ρόλο της.

Κοίταξε το έργο εκστατική. Τόσο εκστατική, που τα μάτια της πέταξαν φλόγες. Από στιγμή σε στιγμή περιμένα ότι λόγω της τόσο υψηλής θερμοκρασίας που αναπτύχθηκε στην άνω περιοχή του προσώπου θα έλιωνε ο σκελετός από τα γυαλιά της.

«Αριστούργημα», ψέλλισε.

Κόντεψα να τα τινάξω από περηφάνια. Ποτέ ξανά δεν είχε δείξει τέτοιο ενθουσιασμό για έργο μου.

«Μοιάζει σχεδόν ζωντανός...» συνέχισε.

Έτρεμα από ευτυχία.

«Από στιγμή σε στιγμή μοιάζει έτοιμος να καλπάσει...»

Ω, ναι.

«Ένας Δον Κιχώτης από μεταλλικές μπάλες...»

«Από αυγά», τη διόρθωσε.

Έστρεψε απότομα το κεφάλι προς το μέρος μου. Τα μάτια της είχαν τώρα παγώσει. Πάνω στους φακούς των γυαλιών της είχε σχηματιστεί μία κρούστα πάγου. Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο είχαμε περάσει από τη Σαχάρα στην Ανταρκτική.

«Τα αυγά λήγουν», σχολίασε σαν ρομπότ, πάνω από όλα για να το συνειδητοποιήσει η ίδια και όχι τόσο για να το ακούσω εγώ. «Τα αυγά σπάνε», συνέχισε στο ίδιο ρομποτικό μοτίβο.

«Τα έργα μου διακρίνονται από την προσωρινότητα λόγω του περιορισμένου χρόνου ζωής που έχουν και από μία ευθραυστότητα που τα κάνει ευάλωτα στην παραμικρή ένδειξη βίας. Σ' αυτά στηρίζεται η μαγεία τους. Αυτός ο Δον Κιχώτης δε θα ζήσει για πάντα. Αλλά και η ίδια του η ζωή κρέμεται σε μία λεπτή κλωστή. Μία λάθος κίνηση, ένα μικρό απόπημα, μία τόση δα πετρούλα και ο Δον Κιχώτης...»

«Θα γίνει ομελέτα», είπε ξερά.

«Δε θα το έλεγα ακριβώς έτσι», της αντέτεινα θιγμένη, «θα έλεγα ότι ο ιππότης μου θα καταρρεύσει συθέμελα».

«Και θα γίνει ομελέτα», επέμεινε, «ομελέτα με τσόφλια. Απορώ γιατί μπαίνεις σε τόσο κόπο. Πραγματικά απορώ».

Ξερόβηξα για να δείξω τη δυσαρέσκειά μου.

Η Έρικα Ζεν τυλίχτηκε ακόμα πιο βαθιά μέσα στο παλτό της τρέμοντας. Εκείνη η παγερή θερμοκρασία είχε κατέβει από το κεφάλι κι είχε φτάσει μέχρι το μικρό δαχτυλάκι του ποδιού της.

«Η κατάρρευση και η αυτοκαταστροφή είναι συνυφασμένες με την τέχνη μου. Επειδή αυτή η κατάρρευση και η αυτοκαταστροφή με οδηγούν σε ψυχολογική αποσυμφόρηση. Φτιάχνω τέτοιου είδους έργα για να εκτονώνω την απελπισία και τον θυμό μου. Η εναλλακτική θα ήταν να κραδαίνω ένα αλυσοπρίονο

στον αέρα ενώ ταυτόχρονα ουρλιάζω· νομίζω κανείς δε θα ήθελε αυτή την εναλλακτική».

«Αν δε μου παρουσιάσεις ένα έργο της προκοπής, σε λίγο καιρό θα κραδαίνω εγώ το αλυσοπρίονο και θα ουρλιάζω από απελπισία».

Διάλειμμα.

«Στις κόρες των ματιών του Δον Κιχώτη ζωγράφισα δύο μικροσκοπικές Δουλτσινέες», προσπάθησα να ξανακερδίσω το ενδιαφέρον της, «σαν να την έχει απέναντι και να την κοιτάζει!»

«Αν δε μου το έλεγες, θα το είχα περάσει για μουντζούρα», ανταποκριθήκα ψυχρά.

«Ο Δον Κιχώτης, ένας αθώος ιππότης, ετοιμόρροπος, ονειροπαρμένος και εύθραυστος, πώς αλλιώς θα μπορούσε να αποδοθεί αυτή η ευαίσθητη φύση του αν όχι από αυγά;»

«Ειδικά εσύ θα μπορούσες να τον είχες φτιάξει κι από μαρούλια».

«Όχι, Έρικα Ζεν. Προσπάθησε να καταλάβεις τον συμβολισμό. Για σκέψου. Τι έχουν μέσα τα αυγά;»

«Κρόκο;»

«Και τι άλλο;»

«Ασπράδι;»

«Και τι άλλο;»

«Α, παράτα με επιτέλους, Άλμα. Πού θες να ξέρω τι έχουν μέσα τα αυγά. Ο Μαμαλάκης είμαι;»

«Κάνε μια προσπάθεια».

«Κρόκο και ασπράδι έχουν».

«Ζωή έχουν μέσα τους τα αυγά, Έρικα Ζεν. Ζωή! Αν εκκολαφθούν, φέρνουν στον κόσμο μια καινούργια ζωή. Φέρνουν τη γέννηση, την ελπίδα, την αθωότητα».

«Φέρνουν και τη χοληστερίνη, Άλμα, αυτό το ξέχασες».

«Θα ήθελα να σταθούμε περισσότερο στον συμβολισμό».

Διάλειμμα.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί κάθε φορά πρέπει να αμφισβητείς τα υλικά με τα οποία επιλέγω να εκφραστώ. Ήξερες από την

αρχή τι είδους καλλιτέχνηδα ήμουν. Ξέρεις ότι έχω περιέργες καλλιτεχνικές ανησυχίες και πως είμαι γενικά πνεύμα ανήσυχο».

«Πάρε ένα Χanax».

«Αργά ή γρήγορα η αξία μου στο είδος της φθαρτής τέχνης θα αναγνωριστεί».

«Πόσο αργά; Θα είμαι τουλάχιστον ζωντανή να εισπράξω και καμιά επιταγή;»

«Η διάδοση και η αναγνώριση της τέχνης του μαρασμού είναι το όνειρο που έχω εδώ και επτά χρόνια».

«Πρέπει να ξυπνήσεις κάποια στιγμή».

«Να υποθέσω πως δε θα εκθέσεις ούτε αυτό το έργο μου στην γκαλερί;»

«Σωστά υποθέτεις».

«Θα αφήσεις τον Δον Κιχώτη εδώ και θα τον καταδικάσεις να θαφτεί στην αφάνεια;»

«Προτιμώ να τον αφήσω εδώ και να τον καταδικάσω σε αφάνεια παρά να δοκιμάσω να τον μεταφέρω στην γκαλερί που βρίσκεται στην άλλη άκρη της πόλης και να τον καταδικάσω να γίνει μαρέγκα».

Δεν την άφησα να με επηρεάσει ψυχολογικά. Αγνόησα τις προσβολές της. Εξάλλου δεν επιτρέπω σε κανέναν να μου δένει κόμπο το στομάχι επειδή το χρειάζομαι ορθάνοιχτο για να ρίχνω μέσα προφιτερόλ.

Μου γύρισε την πλάτη, εγκατέλειψε το στούντιο και κατευθύνθηκε προς την τεράστια βιβλιοθήκη, εκεί όπου ανάμεσα στα βιβλία είχα τοποθετημένα κάποια έργα ξένων εικαστικών.

Στάθηκε στο σημείο που επέλεγε πάντα και τα κοίταξε με την ίδια ευδαιμονία που κοίταζε τον Δον Κιχώτη πριν μάθει ότι ήταν κατασκευασμένος από αυγά. Με τη στάση της μου έδειξε για ακόμα μία φορά ότι με ανεχόταν. Δεν πίστευε στην τέχνη μου. Απλώς με ανεχόταν.

Οι θεοί μου γονείς ήταν συλλέκτες έργων τέχνης και τα έργα αυτά, είκοσι στον αριθμό, φιλοξενούνταν τώρα στο σπίτι μου. Η Έρικα Zen με την πρόφαση ότι ενδιαφερόταν για τη δική μου

τέχνη ερχόταν συχνά για να κοιτάξει αυτά τα ξένα έργα με το κεφάλι γερμένο αριστερά και μετά δεξιά και μετά πάλι αριστερά. Για ώρες. Μέχρι τη στιγμή που το δεξί της χέρι ξεκινούσε να τρέμει. Αυτό ήταν δείγμα ότι έπρεπε να της βάλω μέσα στη χούφτα ένα ποτό. Σήμερα το χέρι της ξεκίνησε να τρέμει νωρίτερα.

«Αμέσως», είπα και έσπευσα να της εκπληρώσω την επιθυμία.

Όταν επέστρεψα στη βιβλιοθήκη με το ποτό, η Έρικα Ζεν είχε καθίσει στον καναπέ. Της άφησα το ποτήρι στο τραπέζακι. Είχε συνέλθει κάπως από το σοκ των αυγών, αλλά όχι εντελώς.

«Είμαι μια ιδιαίτερη καλλιτέχنيδα, Έρικα Ζεν, και δε με τιμά καθόλου ο τρόπος που αντιδράς μπροστά στα έργα μου. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη προσβολή για έναν καλλιτέχνη από το να υποτιμούν το όραμά του. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, μην υποτιμάς το όραμά μου».

«Αυτό μου θύμισε μία φράση που μου είχε πει κάποτε η Κέιτ».

«Ποια Κέιτ;»

«Η Κέιτ Μίντλεντον, η Δούκισσα του Κέμπριτζ. Είχαμε πάει μαζί σε μια επίδειξη μόδας ενός πρωτοεμφανιζόμενου σχεδιαστή, ο οποίος ενώ είχε όλα τα φόντα να φτάσει πολύ ψηλά τελικά αυτοκτόνησε επαγγελματικά λόγω των κακών επιλογών που έκανε δύο συνεχόμενες σεζόν σε υφάσματα. Ουδείς διέπρεψε με λύκρα και μακό, χρυσό μου. Μετά την επίδειξη καθίσαμε θυμάμαι με την Κέιτ σε ένα παριζιάνικο μπιστρό στη λεωφόρο Βικτόρ Ουγκώ. Εκείνη έπινε ένα Καμπερνέ σοβινιόν, στο οποίο εντόπισε, όπως μου είπε, έντονο το άρωμα γλυκόρριζας κι εγώ που έπαιρνα αντιβίωση προτίμησα ένα εσπρεσάκι. Τότε λοιπόν, Άλμα, αναφερόμενη στη σχέση που είχε με τη βασιλομήτωρ μου εξομολογήθηκε...»

Από όλη την ιστορία μόνο το Παρίσι και η αντιβίωση είναι αληθινά. Πάλι καλά. Μερικές φορές επινοεί και τις πόλεις. Τις προάλλες μου είχε πει ότι συναντήθηκε με τη Λάιζα Μινέλι στη Φρουδεμβέργη, όπου και επιβιβάστηκαν στην πολυτελή λιμουζίνα της, την οποία, παρεμπιπτόντως, οδηγούσε ένας νεαρός σοφέρ με γαλάζιο πουλόβερ φτυστός ο Ρίμι Μάρτιν στο *La Bomba*

και κατευθύνθηκαν οδικώς στο εξοχικό της στη Μαδαγαλάρη. (Δέκα φορές τις αναζήτησα στην Google χωρίς αποτέλεσμα. Και τη Φρουδεμβέργη και τη Μαδαγαλάρη.)

Κάτι τέτοιες ιστορίες η Έρικα Ζεν τις βγάζει σαν λαγούς από το καπέλο. Αν είσαι παιδί, τις πιστεύεις όλες. Αν δεν είσαι παιδί, πιστεύεις ως τις πρώτες δέκα. Τρελαίνεται να κάνει επίδειξη φανταστικών περιπετειών που είχε με διασημότητες, είναι το χόμπι της. Είναι ωστόσο η μοναδική ατζέντισσα που συμφώνησε να συνεργαστεί μαζί μου κι έτσι αποφάσισα ότι θα την ανέχομαι μέχρι να βρω κάτι καλύτερο. Έτσι όπως την ανεχόμουν και τώρα, ακούγοντας για έναν κατά φαντασία διάλογο που είχε με την Κέιτ Μίντλεντον στο Παρίσι ενώ στην πραγματικότητα θα είχε πάει για καφέ με κάποια Καίτη Μιντλετίδη από τα Πετράλωνα.

Στο χτύπημα του κουδουνιού πεταχτήκαμε όρθιες σαν τσολλάδες.

«Προσπάθησε τουλάχιστον να δείξεις κάποιον ενθουσιασμό για το έργο μου, έστω και ψεύτικο», της είπα πριν φύγω για να συνοδεύσω την Οφηλία Καρτ στο εργαστήριο, «δε νομίζω ότι σου είναι και τόσο δύσκολο», αυτό ίσως δεν έπρεπε να το πω.

Η Οφηλία Καρτ εκπροσωπούσε κάποιον πολυεκατομμυριούχο και ιδιότροπο στα γούστα εραστή της μοντέρνας τέχνης, ο οποίος επιθυμούσε να παραμείνει ανώνυμος. Κάθε φορά που ολοκλήρωνα κάποιο έργο, η εκπρόσωπός του επισκεπτόταν την Κρεμαστρέλ για να το δει και να του μεταφέρει τις εντυπώσεις της. Ωστόσο δήλωνε κι εκείνη θιασώτρια της τέχνης μου και αντιμετώπιζε κάθε μου έργο με τον θαυμασμό που έλειπε από την ατζέντισσά μου Έρικα Ζεν.

Η Οφηλία Καρτ, ακολουθώντας την ίδια γραμμή με αυτήν του εντολέα της, ήταν μυστικοπαθής ως προς και τη δική της ταυτότητα, από την οποία γνωρίζαμε μόνο το όνομά της. Κρυμμένη πάντα πίσω από τεράστια μαύρα γυαλιά και ψηλούς γιακάδες, μιλούσε ελάχιστα και δεν έλεγε τίποτα πέρα από τα αναγκαία. Το πολύ τριάντα λέξεις συνολικά σε κάθε της επίσκεψη, συμπεριλαμβανομένων των χαιρετισμών. Ωστόσο είχε ένα

παρουσιαστικό το οποίο μαρτυρούσε ότι θα μπορούσε κάλλιστα να είναι σύζυγος εμποροπλοιάρχου ή κοντέσα που παίζει εξαιρετική άρπα.

Μόλις πάτησε το πόδι της στο στούντιο, η Έρικα Ζεν την καλωσόρισε με εγκάρδια λόγια, αλλά χαμογέλασε συγκρατημένα για να μην κάνει ρυτίδες έκφρασης. Ποτέ δεν κατάλαβα την πραγματική ηλικία της ατζέντισσάς μου, αλλά ανάλογα με το πόσος καιρός είχε περάσει από το τελευταίο της μπότοξ έμοιαζε μεταξύ τριάντα δύο και πενήντα. (Σήμερα, ας πούμε, ήταν σαράντα.)

Η Οφηλία Καρτ με συνεχάρη για το έργο και κατόπιν το άγγιξε, το περιτριγύρισε, το οσφράνθηκε, σαν να εκτελούσε έναν δικό της χορό.

«Το μοναδικό έργο στην ιστορία της τέχνης που έχει κατασκευαστεί από αυγά», προσπάθησε να προσποιηθεί ενθουσιασμό η Έρικα Ζεν, αλλά η υπερπροσπάθεια διαγραφόταν τόσο έντονα στη φωνή της, που ήταν σαν να έλεγε, «το μοναδικό έργο στην ιστορία της τέχνης που έχει κατασκευαστεί από σκατά».

Η Οφηλία Καρτ δεν ανταποκρίθηκε σε αυτό, παρά μόνο στάματησε τον χορό της και ακινητοποιήθηκε σε ένα σημείο το οποίο της έδινε οπτική πρόσβαση στο έργο και σε εμένα. Φορούσε όμως κι αυτά τα γυαλιά που δε με άφηναν να καταλάβω αν κοίταζε εμένα ή τον Δον Κιχώτη.

«Όπως θα έχετε παρατηρήσει», συνέχισε η Έρικα Ζεν, «το έργο αυτό είναι κατασκευασμένο σε φυσικό μέγεθος. Μπορείτε να συγκρίνετε τις αναλογίες του δίπλα σε εμένα», πήρε πόζα μπροστά στο άλογο, «που είμαι ένα και ογδόντα».

Δεν ξέρω με βάση ποια μονάδα μέτρησης κατέληξε σε αυτό το αποτέλεσμα ως προς το ύψος της, αλλά με τα εκατοστά που όλοι ξέρουμε μετά βίας έφτανε το ένα και εβδομήντα. Κι ενώ τα άλλα της ψέματα με άφηναν αδιάφορη, αυτό με εξόργισε διότι έκανε και το έργο μου να φαίνεται μικρότερο από όσο ήταν...

«Και το αγαπημένο μου σημείο», δεν το έβαζε κάτω η Έρικα Ζεν, «τα μάτια του Δον Κιχώτη! Μάλιστα. Τα μάτια! Αν κά-

ποιος κοιτάξει προσεκτικά μέσα σε αυτά, θα δει ζωγραφισμένες δύο Δουλτσινέες, που σου δημιουργούν την εντύπωση ότι ο Δον Κιχώτης την έχει απέναντί του και την κοιτάζει».

Η Οφηλία Καρτ, που δεν είχε στρέψει το κεφάλι ούτε μία φορά για να κοιτάξει την Έρικα Ζεν, ξεστόμισε τη λέξη *εξαιρετικό*, δήλωσε ότι θα ενημέρωνε τον εντολέα της και γι' αυτό το έργο και ξεκίνησε να κατευθύνεται προς την έξοδο. Πίσω της τρέξαμε κι εμείς σαν υποτακτικά σκυλάκια και τη συνοδεύσαμε αμίλητες με την ίδια απορία να γυροφέρνει στο μυαλό μας. Ποιος να είναι άραγε ο βαθύπλουτος εντολέας της; Η Αθηνά Ωνάση; (Θα μπορούσε. Της αρέσουν τα άλογα.) Ο Μπιλ Γκέιτς; Ο Μάικλ Τζάκσον, ο οποίος σκηνοθέτησε τον θάνατό του και ζει πλουσιοπάροχα σε κάποια απομακρυσμένη βίλα; Ή μήπως η Οφηλία Καρτ είναι ο ίδιος ο Μάικλ Τζάκσον; Θα μπορούσε.

Ακολούθησε ένα από εκείνα τα βράδια που τίποτα δεν μπορούσε να σε γεμίσει. Που οι αισθήσεις σου γίνονταν ανικανοποίητες σαν κακομαθημένα κοριτσάκια, που θα αντίκριζαν με απάθεια οποιοδήποτε δώρο κι αν τους χάριζαν. Ακόμα κι αν το δώρο ήταν ένα πραγματικό πόνι που τα ίδια το είχαν ζητήσει με ένα καλάθι γεμάτο ζαχαρωτά να κρέμεται από το στόμα του.

Το βιβλίο που με τόση θέρμη διάβαζα τις προηγούμενες μέρες μου φαινόταν βαρετό, η ταινία πιο άγευστη κι από χωριάτικη σαλάτα χωρίς ελαιόλαδο, ενώ η μουσική δε φαινόταν να διαθέτει ούτε μία νότα ικανή να με συγκινήσει. Όλα φαίνονταν τόσο μάταια (χωρίς στην πραγματικότητα να είναι), κι αυτό το αίσθημα του να μη σε ικανοποιεί τίποτα είναι το πιο άχρηστο αίσθημα στην παλέτα της ανθρώπινης διάθεσης. Θα μπορούσαμε να ζήσουμε και χωρίς αυτό.

Πάνω σε όλο αυτό ήρθε να προστεθεί και το γεγονός ότι βρισκόμουν σε εκείνο το κενό έμπνευσης, κατά τη διάρκεια του οποίου η δημιουργικότητά σου βρίσκεται σε παράλυση, αφού βίωνα εκείνη την καλλιτεχνική ανυπαρξία που μεσολαβεί ανά-

μεσα στη στιγμή που τελειώνεις ένα έργο μέχρι τη στιγμή που θα ξεκινήσεις το επόμενο.

Για κάτι τέτοιες στιγμές η λύση ήταν μονόδρομος. Ένας μονόδρομος που σε οδηγούσε στη Βαρκελώνη. Η επόμενη πτήση έφευγε σε δύο ώρες. Έριξα δύο αναγκαία πραγματάκια στο σακίδιο ώμου και έφυγα βιαστικά. Ευτυχώς ως ταξιδιώτης της τελευταίας στιγμής δε θα χρειαζόταν να περάσω ώρες αναμονής μέσα στη βραδινή θλίψη του αεροδρομίου. Ειδικά στις νυχτερινές χειμερινές και συχνά νυσταγμένες αναχωρήσεις το κλίμα είναι πολύ βαρύ για την ψυχή του ταξιδιώτη. Οι συνταξιδιώτες φεύγουν είτε με την προσμονή ότι πάνε για να συναντήσουν κάποιον με ανυπομονησία, είτε με τη θλίψη ότι τον αποχωρίζονται. Η προσμονή, η θλίψη, ο αποχωρισμός και η ανυπομονησία κάνουν τον άνθρωπο να εκκρίνει αντιφατικές μυρωδιές, που κάνουν δύσκολες τις πτήσεις σε ανθρώπους που έχουν οξυμμένη την όσφρηση συναισθημάτων όπως εγώ.

Ευτυχώς το ταξίδι ήταν αστραπιαίο. Έμοιασε να μην ξεπερνά τη διάρκεια του ενός λεπτού.

Από το μπαλκόνι του ξενοδοχείου η πόλη απλωνόταν στα πόδια μου. Τυλιγμένη μέσα στο παλτό μου, με μια μπίρα σε τιμή σαμπάνιας, επειδή την πήρα μέσα από το μίνι ψυγιάκι του δωματίου, στο χέρι έκανα μία σιωπηλή πρόποση στο πιο μαγικό μέρος του κόσμου. Το ψιλόβροχο έπεφτε σαν δάκρυ. Ένα δάκρυ της φύσης από ζήλια που τα πιο όμορφα πράγματα δεν τα δημιουργήσε αυτή, αλλά ο Αντόνι Γκαουντί.

Ξάπλωσα για ύπνο με τις κουρτίνες ανοιχτές.

Τα ταξίδια, αν δεν τα μοιράζεσαι, έχουν τη μισή μαγεία...

Ζήτησα από τον θεό μου που εκείνη τη στιγμή ήταν ο Γκαουντί να μου στείλει μια συντροφιά για να θαυμάζουμε μαζί τα έργα του. Αμήν.

Στο παρελθόν είχα ζητήσει το ίδιο πράγμα κι από μία ντουζίνα πιο σούπερ σταρ θεών, ξέρετε σε ποιους αναφέρομαι, σε αυτούς για τους οποίους έχουν χτιστεί ναοί μέσα στους οποίους λατρεύονται με ειδικές τελετουργίες ενώ πεφωτισμένοι οπαδοί

τους έχουν καταγράψει τις θεϊκές βουλές τους με πολύ μικρά γράμματα σε πολύ μεγάλα βιβλία. Από αυτούς χαΐρι δεν είδα.

Και έκλεισα τα μάτια.

Το επόμενο πρωί λίγο έλειψε να χάσω την πτήση. Έφυγα χωρίς να πάρω καν πρόγευμα. Στη Βαρκελώνη είχα πάει μόνο για έναν ύπνο. Το κάνω συχνά. Το συνηθίζουν αυτό οι πλούσιοι, να πετάγονται για ύπνο σε όποιο μέρος του κόσμου επιθυμούν.

Άνοιξα την πόρτα, μπήκα στο σαλόνι, άφησα το σακίδιο να πέσει στο πάτωμα και τηλεφώνησα στην *Ξαφνιασμένη Πουτίγκα* για να παραγγείλω γλυκά. Στις έξι το απόγευμα είχα συνάντηση με την ομάδα ψυχοθεραπείας και σήμερα θα τους προσέφερα μιλφείγ με κρέμα καπουτσίνο.

Είχα θέματα.

Συγκεκριμένα δημιουργούσα αδιέξοδα.

Να και κάτι άλλο που συνηθίζουν να κάνουν οι πλούσιοι.

Η Άλμα έχει μεγάλα σχέδια για το μέλλον. Σκοπεύει κάποια μέρα να γίνει μια σπουδαία καλλιτέχνη, εφάμιλλη της Φρίντα Κάλο, να διασχίσει τις θάλασσες σαν άλλος Χριστόφορος Κολόμβος, να εξιχνιάσει την υπόθεση της παράξενης εξαφάνισης μιας πλούσιας ηλικιωμένης σαν άλλη Μις Μαρπλ, να ερωτευτεί σαν ηρωίδα της Τζέιν Όστεν, να επιστρέψει στο σπίτι της στη Βαρκελώνη με θέα τη Σαγράδα Φαμίλια, μα, πάνω από όλα, ονειρεύεται τη μέρα που θα ανοίξει την πόρτα και θα ξαναβγεί στους δρόμους. Γιατί η Άλμα, λόγω ενός καλά κρυμμένου μυστικού και μιας παράδοξης αιτίας, παραμένει από δική της επιλογή εφτά χρόνια κλεισμένη στο σπίτι...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19920

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η